

T.E.

País Valencià

NÚM. 269 - GENER 2006

www.pv.ccoo.es/ensenyament

Oferta d'ocupació pública 2006

Concurs de trasllats FPA

ENTREVISTA

Joaquina
Sánchez

Sumari

NÚMERO 269 - GENER DE 2006

Editorial

Anem a per totes
Manolo Picó 3

Ensenyament Públic

Notícies breus
Miguel Ángel Vera 4

PSEC

Les plantilles del personal no docent
Pilar Paniagua 5

Ensenyament Públic

Oferta d'ocupació pública 2006 6

Comunicació

De l'u al dotze. U
Ferran Vicent García 7

Ensenyament Públic

Nova elecció de directors/res 7

Entrevista

Una medalla d'or per a una dona silenciosa 8
Fòrum per la memòria del País Valencià 10

Col·laboració

Del plaer de la lectura al goig de viure-la 11

FPA

Adscripció de FPA 12

Educació Infantil

Acord entre l'Administració i la FE CCOO PV per a proveir
les plantilles d'educació infantil 13

Ensenyament Privat

Perquè no s'estenga l'exemple
Pepa Ramis 14

Confederació

La revolta dels privilegiats
Ofèlia Vila Hernández 15

Fitxa d'Afiliació 16

Ilocs on pots trobar-nos

COMARCA	TEL.	CORREU ELECTRÒNIC
COMARQUES DEL NORD	96 426 01 52	ensecastello@pv.ccoo.es
CAMP DE MORVEDRE - ALT PALÀNCIA	96 267 47 21	uc1515@pv.ccoo.es
EL CAMP DE TÚRIA	96 278 34 68	ensenyament@pv.ccoo.es
L'HORTA	96 388 21 55	ensenyament@pv.ccoo.es
LA HOYA DE BUÑOL	96 250 03 94	uc1519@pv.ccoo.es
PLANA DE UTIEL - REQUENA	96 230 25 69	uc1519@pv.ccoo.es
LA COSTERA - C. NAVARRÉS	96 228 01 45	uc1517@pv.ccoo.es
LA VALL D'ALBAIDA	96 291 45 04	uc1525@pv.ccoo.es
L'ALCOIÀ - COMTAT	96 554 39 66	uc1502@pv.ccoo.es
LA SAFOR	96 295 41 36	uc1523@pv.ccoo.es
LA RIBERA	96 241 77 95	alzira-ensenyament@pv.ccoo.es
ALACANTÍ	96 598 25 84	epublica-alacanti@pv.ccoo.es eprivada-alacanti@pv.ccoo.es
LA MARINA	96 578 01 72	denia@pv.ccoo.es
	96 585 70 07	uc1506@pv.ccoo.es
ALT VINALOPÓ	96 580 09 70	uc1507@pv.ccoo.es
MITJÀ I VALLS DEL VINALOPÓ	96 538 79 47	uc1507@pv.ccoo.es
BAIX VINALOPÓ	96 667 53 00	enselx@pv.ccoo.es
VEGA BAIXA	96 674 00 65	enseorihuela@pv.ccoo.es
	96 571 14 56	ensetorreveja@pv.ccoo.es
UNIVERSITAT		
VALÈNCIA - ESTUDI GENERAL	96 398 30 17	ccoo@uv.es
POLITÈCNICA DE VALÈNCIA	96 387 70 40	ccoo@upv.es
ALACANT	96 590 34 86	ccoo@ua.es
JAUME I DE CASTELLÓ	96 472 88 13	ccoo@nuvol.uji.es
MIGUEL HERNÁNDEZ, ELX	96 665 85 94	ccoo@umh.es

Les fotografies que apareixen
en aquest número corresponen
al Fòrum per la memòria del
País Valencià organitzat
el 30 de novembre.

Coordina:

Ferran García

Consell de Redacció:

María Ángeles Alonso, Maribel Belda,
Fernando Casanova, Rafa Doménech,
María Ángeles Gea, Alejandro Lorente,
José Manuel Mora, Pep Lloret,
Ramón Martínez, Pilar Paniagua,
Pepa Ramis, Inma Sánchez, Paco Sellés,
Luis G. Trapiello, Miguel Ángel Vera

Coordina l'edició en castellà:

Roberto Romero

Col·laboren:

Dolors Monferrer, Pep Durbán

Oficina de Promoció i d'Ús del Valencià de CCOO PV:

Purín Morant / Laura Armero

Fotos: Pilar Tabuena,
Sonsoles Giner i Ferran García

Edita:

Federació d'Ensenyament de CCOO PV
www.pv.ccoo.es/ensenyament

Imprès en paper reciclat

DIPOSIT LEGAL: M. 4406-1992
ISSN: 1131-9615

La Revista T.E. del País Valencià s'edita també en castellà. Aquesta edició la podeu consultar a la nostra pàgina web: www.pv.ccoo.es/ensenyament. La trobareu a l'apartat: Publicacions / Federació d'Ensenyament CCOO-PV / TE, disponible des del número 258 corresponent al mes de desembre de 2004

El Consell de Redacció de la T.E. del País Valencià, juntament amb l'Oficina de Promoció i d'Ús del Valencià de CCOO-PV, són responsables de les traduccions dels articles.

La Federació d'Ensenyament de CCOO del País Valencià no s'identifica necessàriament amb les opinions exposades en els articles signats.

Una medalla d'or per a una dona silenciosa

Carmen Tomás dialoga amb Joaquina Sánchez

«*Estimar algú és tenir una vida plena i això sempre val la pena*»

EL PASSAT 18 de novembre el Consell de Ministres, a proposta del ministre de Treball i Afers Socials, va concedir 33 Medalles d'Or al Mèrit en el Treball a associacions, a personatges tan coneguts com Joan Manuel Serrat o Iñaki Gabilondo i també a una dona que només coneixen els qui han viscut prop d'ella, Joaquina Sánchez. Una funcionària subaltern de la Universitat de València. Però, qui és Joaquina Sánchez? Quins mèrits avalen aquesta medalla?

Joaquina Sánchez i jo ens vam conèixer fa molts anys i si hem de ser sinceres, segur que cap de les dues recorda la circumstància concreta, ni el per què o el com vaig anar a parar un dia a sa casa. No era rar, les portes de Joaquina estaven sempre obertes, però jo no em movia en les seues coordenades, sinó en les del seu marit llavors. La veritat és que així, sense saber molt bé com, aquella casa va ser ma casa, els seus fills els meus «xiquets» i Joaquina la meua amiga, encara que més que amiga, potser la paraula més pròxima siga «còmplice».

Joaquina va nàixer a Cartagena, son pare va ser militant socialista i després de la Guerra Civil van haver d'emigrar perquè la vida a Espanya era impossible per a uns rojos amb quatre fills. Primer van

anar a Barcelona i després a França. Els seus anys d'infància van ser durs, no tenien on viure, un conegut els va portar a un lloc on la gent es feia cabanyes i barraques amb el que podien. Allí son pare va fer una caseta, primer amb cartons, després amb les pedres que ella i els seus germans trobaven per la muntanya i les rajoles que robaven d'un cementeri pròxim. Tres anys van viure allí. Finalment, son pare es va decidir a passar a França. Ell primer amb el fill; Joaquina va passar amagada entre els embalums d'una bona dona; sa mare i la seua germana caminant pels Pirineus. Eren refugiats polítics, sabien que no hi tornarien. Allí van tenir una casa, allí van anar al col·legi, allí sa mare va poder dedicar-se a criar els seus fills i cuidar el seu marit. Allí en la seua família, va aprendre Joaquina a ser com és.

Com recordes els teus primers anys a França? Vas ser una xiqueta feliç?

Si, vaig ser feliç. Mon pare va trobar treball de seguida. Jo tenia nou anys i vaig començar a anar a escola tot just arribar. Als tres mesos ja parlava francès. Ma mare estava en casa i cuidava els meus tres germans i de mi. Mon pare era obrer, un bon oficial; no li faltava treball. Recorde que només arribar mon pare va treballar en un pantà, vivíem en una casa de l'empresa que tenia un jardí en què ma mare cuidava les seues flor. Déu n'hi do la capacitat que tenen les criatures per oblidar el pitjor! Totes les tragèdies fins a arribar allí, les recorde ara, les vaig recordar en ser major, però als nou anys, només vivia feliç en aquella vida que els meus pares em donaven.

Un amic de la seua família, que pertanyia a un d'aquells cercles de refugiats polítics, li va presentar el seu cosí que acabava d'arribar d'Espanya. Un emigrant a la recerca de treball, que no parlava francès. Joaquina es va convertir primer en la seua intèrpret, després en la seua dona.

Quan et vas casar sabies que era per tornar a Espanya?

Quan ens casem no, això va ser després. Ja tenia el meu fill major quan ell va decidir posar-se en política. Va estar a l'estranger uns mesos en una escola política. Després només tenia sentit per a ell la tornada a Espanya.

En realitat, va ser una decisió quasi obligada, estava embarassada una altra vegada i ell s'hi venia. Jo no volia deixar França, però la meua vida estava on estava ell.

En aquell moment deixar França va implicar deixar el seu món conegut, l'escola en què havia après, la família en què havia crescut, tots els seus punts de referència. Aqueixa tornada a l'Espanya somiada no va ser per a ella un camí de roses. Ell tornava per lluitar des del treball contra el franquisme repressor i el paper d'ella era el de fer-ho possible.

Com van ser els primers anys a València?

Vivíem a Benimàmet. Sola amb els meus tres fills, procurava participar de les coses que feia el meu marit, però amb tres xiquets menuts, era molt complicat. De vegades se'ls quedava la meua sogra.

Els eren molt xicotets, no eren conscients de quasi res. Únicament que no veien mai son pare. Van créixer sense ell.

Joaquina Sánchez

Funcionària subaltern de la Universitat de València
Medalla d'Or al Mèrit en el Treball

Per això Joaquina va haver de cercar-se la vida sola, col·legis, hospitals, equilibris malabars per passar la setmana, etc. Sempre es vivia en el perill i va saber de l'amargor de tenir el seu marit a la presó. Els fills eren el primer, no havien de notar l'absència, no havien de patir la realitat, però la realitat era que tenien una infància diferent de la dels xiquets que els rodejaven. Ella sola havia de donar-los la seguretat que els robaven les circumstàncies. A la fi va haver d'acceptar enviar les seues filles a França i quedar-se sola amb el seu fill, per poder treballar i continuar assistint el seu marit a la presó. Calia parlar amb els advocats, mobilitzar l'opinió pública... I el mèrit és que ho va fer sense queixar-se, sense rebel·lar-se, sense pensar que poguera ser recompensada per això. Era la forma en què havia triat viure i la va assumir amb totes les conseqüències, que no van ser poques.

Com vas portar l'experiència de la presó?

Tenia clar que això podia passar i va passar. Em vaig enfrontar a això lluitant per ell, perquè isqués i pels meus fills. Ells no sabien on estava son pare; però un dia els vaig portar a la presó per veure'l i els vaig explicar per què son pare estava allí i per què lluitava. Ho van entendre amb el temps.

Durant tot aqueix temps, van seguir ajudant-me els meus sogres; bé, la meua família des de França sempre enviava el que podien, les meues germanes s'havien emportat les meues filles. També vaig tenir el suport de les dones dels camarades que estaven amb ell a la presó, el de l'organització del partit que ens va ajudar amb tota la part legal i amb les mobilitzacions. En açò no vaig estar sola. Quan va eixir de la presó, les meues filles van tornar a casa, ell va trobar treball en una fàbrica i jo feia treballs en casa, treball negre, per a la mateixa fàbrica. Les coses començaven a millorar, però li van demanar 19 anys de presó i vam haver d'anar-nos-en una altra vegada.

Però vau tornar a Espanya...

Ell sempre volia tornar, la seua vida i la seua missió estaven ací. Començaven les llibertats, arriba l'amnistia.

Sí jo haguera pogut decidir segurament m'hauria quedat a França, però ell hi volia tornar. Els xiquets estaven escolaritzats, estudiaven i parlaven en francès. Allí estaven feliços, com jo de xicoteta. Quan hi van tornar els va costar integrar-s'hi. Ells eren «rars» no sabien i no estudiaven religió, no estaven batejats, no van prendre la comunió... parlaven una altra llengua, jugaven d'una altra forma. Trobaven a faltar la meua família, les meues germanes s'havien abocat amb ells. Ma mare... La meua pobra mare! La vam fer patir molt. La malaltia de la meua germana menuda i les nostres anades i vingudes, van acabar amb ella.

Sí jo haguera de definir en una paraula, la Joaquina que jo em vaig trobar la segona vegada que va tornar de França i que era la mescla de tot açò, només tindria una: cor.

Van ser anys difícils i al mateix temps preciosos on va créixer aquesta amistat nostra plena de complicitats i que ha viscut per damunt de tots els avatars.

Les coses van començar a evolucionar fora i dins de casa. Dins de casa, els seus fills havien crescut, ja comprenien les coses sols i treien les seues pròpies conclusions. Semblava que aquells aires de canvi ens portarien a ports més oberts i així va ser però els ports oberts tenen les aigües més mogudes, el que abans no tenia preguntes ara creava interrogants; el que abans eren certes, començaven a ser incògnites.

Com vas viure aqueixa època de canvis?

No entenia el que estava passant a ma casa. Sí que entenia el que estava passant al país, clar. Però a ma casa, no. De sobte tot va començar a trontollar-se.

Per descomptat, tot arribava amb el meu marit a casa. Abans hi havia coses que no podíem parlar per la clandestinitat, però ara que es podia, les nostres

converses eren inacabades, mai arribàvem a compartir les coses totalment. Sembla-va que jo no podia entendre el que ell estava vivint, que no arribava a cobrir el que deia que necessitava. Els xiquets el molestaven sempre, no el deixaven concentrar-se, ni pensar en coses importants, que no érem nosaltres, clar, i que segons ell, no entenem.

Van ser els anys d'una lluita política diferent, la de la política interna dels partits i els sindicats, la dels congressos, les llistes i les campanyes electorals. Vam tenir molt bons moments i moltes alegries, sens dubte. Però tancats a casa, també van haver-hi moltes llàgrimes, traïcions i desenganys. I el pitjor és que les distàncies van començar a ser de veritat distàncies, les absències van ser de veritat absències, les vides es van encreuar amb altres vides i el que abans va poder entendre's, acceptar-se i perdonar-se, es va convertir en ferides profundes que no van poder recuperar-se.

En aquest anar i venir de la nostra història que avui conte a través de Joaquina, sens dubte és important un decisió que prenem un dia i que Joaquina va resoldre després, com ella sap fer les coses, amb fermesa. I ho va aconseguir, va aprovar les oposicions, tenia lloc de treball, però el destí era Alacant.

Compta'm d'Alacant... Com van ser aqueixos mesos?

Només vaig estar un curs acadèmic. Estava a la biblioteca, bé, el que feia com a biblioteca, calia organitzar-la, col·locar els llibres. Vivia en un pis amb altres companys, que també els va tocar Alacant. Treballava de dilluns a dimecres en doble torn, així podia tornar els dimecres a la nit i arribava dijous de bon matí, saltava del tren i encara podia despertar els meus fills perquè anaren al col·legi.

Els meus fills estaven sols, jo els tenia a ells, però a ningú més. Estar fora de casa, va aguditzar tots els problemes. Llavors el meu marit pràcticament caminava desaparegut.

Finalment la destinaren a la Facultat de Medicina a València, on va estar a la biblioteca i després molts anys a la centraleta; aqueix va ser sens dubte el flotador que la va salvar de la inundació de desamors i desconcerts que havien atacat la seua vida. En el seu treball, en el seu refer la quotidianitat, es va trobar novament amb el seu paper de mare i abandonà per sempre el de companya.

Quan decideixes que la teua vida ha de seguir sola?

Quan ja no quedava res a recuperar. Jo doni totes les oportunitats, però els meus fills començaven a prendre partit. Jo no vaig voler que s'enfrontaren mai amb son pare. Vaig preferir seguir sola.

Va ser un procés molt llarg que va durar tots els anys que hem comptat en aquestes línies. A la fi, clar, hi vaig haver de decidir.

Quant als meus fills, no sols ho van entendre, sinó que em van donar suport i mai han deixat de fer-ho.

Mon pare se'n vingué ací amb mi. Va ser una ajuda important. Anava al treball, tenia a les meues companyes i companys, a les meues veïnes, però el centre de la meua vida continuava sent ma casa. Amb els anys, les meues filles i fill van formar les seues pròpies famílies i tinc cinc nés. Jo seguec platejant-me la vida amb ells, acompanyant-los i cuidant-los. No m'avorrec. Ells són la meua vida.

Avui, la medalla que li atorga el Ministeri és el reconeixement d'una vida de treball, com a dona, com a mare i també com a funcionària de la Universitat de València. Joaquina és la suma de totes elles, és aqueixa dona tranquil·la i silenciosa, que avui viu sola, adorada pel seu fills i nés a qui segueix dedicant-los la seua vida. Una vida que poques dones tindran més plena que la seua.

Mirant cap enrere Joaquina, hi ha valgut la pena?

Sí, clar que hi ha valgut la pena. Estimar algú és sempre tenir una vida plena i això, tinga el resultat que tinga, sempre val la pena. No sé si a mi m'han estimat, d'allò que estic segura és que jo he estimat molt i de veritat.